

– De hát arra nem gondolsz, hogy ki fogja nevetni az összes mókus a fekete farka miatt? És bennünket is! – pattogott most már ingerülten Mókus apó. – Én ezt nem tűröm el. Vagy levágom ennek a kölyöknek a farkát, vagy befestem vörösre!

– Hogyisne! – sikoltozott Mókus anyó. – Nem engedem bántani legaranyosabb kicsikémet. Aki kineveti, vagy éppen hozzányúl, azt úgy megharapom, hogy egész életében megemlegeti.

Tudni való, hogy minden édesanya körömszakadtáig védi a kicsinyét. Hát erre Mókus apó is meghunyászkodott kissé.

– De valamit mégiscsak ki kell találnunk, hogy elhárítsuk e miatt a hibás farkszín miatt a kellemetlenséget a gyerkőcről és magunkról. Gondolkozz csak!

– Ez igaz – hagyta helyben Mókus anyó, aztán töprenkedésbe merült egy darabig. Ám az édesanya szerető szíve találékonyabb mindennél, ha arról van szó, hogy kedves kicsikéje útjából elhárítson valami akadályt. Hirtelen fölkiáltott:

– Megvan!

– Mi van meg? Ki van meg? A baj van meg! – dünnyögte hitetlenkedve Mókus apó.

– Az van meg éppen, aki a bajon a leginkább segíthet! – szolt Mókus anyó. – Hát mire való az erdő tudós mókusa, Rókus Mókus bácsi? Hívjuk ide, és folyamodjunk hozzá tanácsért.

– Ez már okos beszéd! – hagyta rá feleségére Mókus apó.

Azzal rögtön intézkedett, hogy az erdő tudós mókusát, Rókus Mókust kerítsék elő.

Rókus Mókus bácsi a legöregebb és legtapasztaltabb tagja volt a mókusok társadalmának. Így hát esze is olyan sok volt, hogy minden tudománya már el sem fért a fejében. A tudósok könyvekbe jegyzik föl a tudományt, Rókus Mókus bácsinak pedig egy óriási üres diója volt, abba karcolta bele éles fogával a sok tudnivalót, hogy az el ne felejtődjék. A diót mindig magával hordta. Most is ott lógott a nyakában, amikor megjelent.

– Hívtatok! Itt vagyok! Mivel szolgálhatok?

– Csakhogy itt van, Rókus bácsi! – fogadta az üdvözlést Mókus apó. Azzal mindjárt rámutatott a kis Misi farkára. – Mondja csak, Rókus bácsi: mit jelent ez, hogy ennek a kölyöknek fekete a farka?

Rókus bácsi megszemlélte Misi farkát. Aztán így felelt:

– Üm! Hát ez sokat jelenthet!

– Csakugyan? De ennyiből még semmit sem okoskodhatunk ki! – vágta rá Mókus apó.

– Az igaz! – hagyta rá Rókus bácsi, de mindjárt hozzáfűzte: – Várjatok csak, mindjárt belenézek a bűvös diómba, és kiolvasom onnan a jóslatot töviről hegyire.

– Hát csak gyorsan olvassa ki azokat a bűvigéket! Ne emésztessen soká bennünket a kíváncsisággal! – kérte Mókus anyó.

– Ó, hát ezt azonnal megtehetem! – mondta Rókus bácsi. – Csak azután lesz egy kis bökkenő, ha a bűvigéket kiolvastam.

– Hogyhogy? – kérdezte Mókus apó.

– Mert hát ha elkántáltam a bűvigéket, akkor következik a jóslat kinyilatkoztatása. Abból aztán megtudjuk, hogy milyen jövő vár arra a mókusra, amelyik fekete farkkal született. De viszont...

Mókus apó türelmetlenül vágott Rókus bácsi beszédébe:

– Kezdje el máris!

– Nem kezdem el addig, míg be nem fejeztem a mondókámat – válaszolta Rókus bácsi rendületlen nyugalommal.

– Nos hát fejezze be – biztatta Mókus apó.

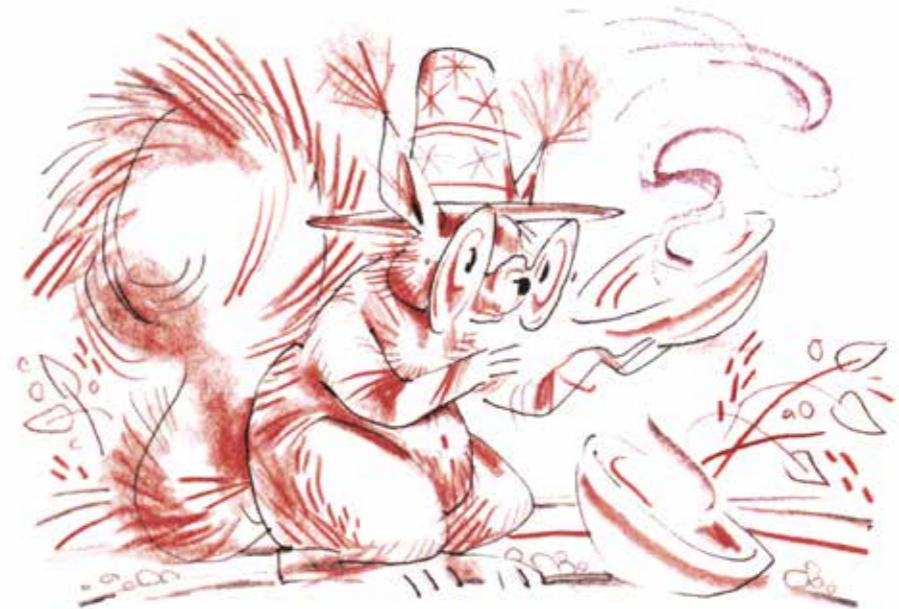
– Tehát tudnotok kell okvetlenül, hogy a kinyilatkoztatott jóslat csak úgy érvényes, ha utána rögtön minden bűvigére egy diót és egy mogyorót kapok, s azt békével elfogyasztom.

– Ajjajaj! – legyintett Mókus apó. – Kezdhetne volna mindjárt azzal, hogy diót és mogyorót kér a bűvölésért. Halljuk hát, hogy mennyit!

– Hát ha kevés bűvigét kell elkántálnom, kevesebb dió és mogyoró kell; ha többet kell kántálnom, akkor több. Kerekítsük ki mindenképpen száz dióra, mogyoróra az összeget! – alkudozott fondorlatosan Rókus Mókus.

– Jól van! Megkapja, Rókus bácsi, csak halljuk már azt a bűvölést! – egyeztek bele a háziak.

Erre aztán Rókus bácsi kiakasztotta nyakából a bűvös diót, és kettényitotta maga előtt a földön. Körüljárta néhányszor, s a végén egyre gyorsabban futotta körül. Végül hirtelen mellékuporodott, és befújta a dióba. Sűrű füst kavargott föl a dióból, úgyhogy Rókus bácsi alig látszott ki belőle. Mókus anyóék megilletődve várták, mi lesz ebből. Csak a kis mókuscsecsemők sivalkodtak a nagy csöndben.

Rókus bácsi pedig a füstfellegben hol föluggott, hol visszaguggolt a dió mellé. Közben ezt hajtogatta:

*Hókuszpókusz,
Csidri-mókusz,
Fekete farkú nagyapám
Tótágast lógott a fán.*

Így folyt jó ideig. Mókus apóék az ismétlődő bűvigék minden újabb szakaszára megremegtek. Aztán egyszerre eloszlott a füst, és Rókus bácsi felkelt. Csak ennyit szólott:

- Kész!
- Micsoda? Micsoda kész? Nem értjük! – izgultak Mókus anyóék.

– Persze, hogy nem értitek! – szólott Rókus bácsi. – Csak akkor fogjátok megérteni, ha a bűvölés eredményét érthető szavakba foglalom.

– Bökje már ki, ha nem akarja, hogy megrepesszen bennünket a kíváncsiság! – kiáltotta türelmetlenül Mókus apó.

Rókus bácsi tehát kihirdette:

– Ha a vörös mókus fekete farkkal születik, az a legnagyobb szerencse. A fekete farkú mókus mind ügyes, mind erős, mind eszes, mind agyafúrt. Mindből a mókusnép vezére lesz, ha ugyan ügyesebb, esesebb, erősebb, agyafúrta nem akad nála. Diktum, faktum, punctum!

– Nagyszerű! – sikoltotta Mókus anyó. – Látod, apókám, én éreztem, hogy Misike fekete farka nem hozhat ránk rosszat!

Mikor ezt kimondta Mókus anyó, éppen Misike fekete farkincáját látta, amint nagyokat csapkod erre is, arra is szundikáló testvérei között; visít, ficánkol, egyszerre fölriasztja a társaságot, és olyan sivalkodás kerekedik az odúban, mint egy kis szélvész.

Míg Mókus anyó odaugrott, hogy lecsitítsa kicsinyei zenebonáját, Mókus apó ezt dörögte:

– Én úgy nézem, hogy ez a fekete farkú kölyök karmester lesz valaha. Mert nem elég, hogy ő maga hadarász és bömböl, de a többit is ő bőgeti... No de mindegy! – fűzte hozzá. – Jöjjön, Rókus bácsi, hadd folyósítsam magának a bűvölés fáradtságáért a bérét!

Így egyelőre le is zárult az első hercehurca a kis Misi Mókus körül, de nem az utolsó. Ezt mindjárt megmondhatjuk.

